

"Tubos Reunidoseko zuzendaritzak eta erakundeek gatazkaren fase berri honetara eraman dute enpresa.

Plantilla ez da erantzulea, ondorioak ordaindu dituen baizik

Amurrioko enpresa-batzordearen gehiengoak (ELA, LAB, ESK) argi eta garbi baloratu nahi du orain arte gertatutakoa, bai eta Tubos Reunidosek hartzekodunen konkurtsoa eskatzeko hartutako erabakiaren ondoren ireki den egoera berria ere. Argi utzi nahi dugun lehenengo gauza funtsezkoa da, langileek ez dute gatazka hau aukeratu. Langileak gatazkara bultzatu dituzte. Lehenengo egunetik esan genuen zuzendaritzak planteatutako neurriek, kaleratzeek, altzairutegia ixteak eta logistika kanpora ateratzeak ez zutela konpontzen Tubos Reunidosen sakoneko arazoa. Esan genuen arazoa ez zela plantilla, ez baldintzak, ez eskubideak. Esan genuen arazoa finantzarioa zela, baina baita kudeaketa eta zuzendaritzakoa ere. Eta esan genuen beharrezkoa zela benetako negoziazio-prozesu garden bat irekitzea, plantillaren parte-hartze eraginkorrenekin. Ez zuten entzun nahi izan. Inposizioa, xantaia eta presioa aukeratu zituzten. Kudeaketa txarreko urteetako ondorioak plantillari ordaintzen saiatzea aukeratu zuten. Esan ziguten EEEda ezinbestekoa zela bideragarritasuna bermatzeko eta birfinantzaketa errazteko. Gaur egun, enplegu-erregulazioko espediente hori bertan behera geratzen da, kostuei ere ezin dietelako aurre egin. Esan ziguten altzairutegia ixtea eta kanpora ateratzea beharrezkoak zirela enpresa salbatzeko. Orain, enpresak konkurtsoan borondatez sartzea eskatzen du.

Gertaerak argiak dira, EEEda ez zen irtenbidea, altzairutegia ixtea ez zen irtenbidea, eta logistika kanpora ateratzea ez zen irtenbidea. Eta hori argi eta garbi esan behar da. Astez aste neurri horiek saihestezintzat aurkeztu nahi izan dituztenak, langileei entzun nahi izan ez zietenak eta benetako negoziazorik ireki nahi izan ez zutenak dira enpresa agertoki horretara eraman dutenak.

Grebak ez du Tubos Reunidos honaino ekarri. Greba langileek inposizio-, opakutasun- eta elkarrizketarik ezeko prozesu baten aurrean ematen duten erantzuna da. Hori gogoratzea komeni delako, batzordeak bilera bat eskatu zuen zuzendaritzarekin apirilaren 1ean, eta hilabete baino gehiago igaro behar izan da dei egin diezaguten, baina hartzekodunen konkurtso batean sartu garelako iragartzeko egin dute, berriz ere etorkizuna inposatuz, haien interesen arabera.

Horrek ezin hobeto definitzen du zuzendaritzak nola jokatu duen prozesu honetan, gardentasunik gabe, negoziazorik gabe eta langileen ordezkarietarekiko errespeturik gabe.

Eta lehiaketari buruz ere argi hitz egin nahi dugu:

Grebak eta enplegu-erregulazioko espedientea ez adosteak ez dute lehiaketa eragin. Kaudimengabezia-egoerak eragin du hori, lehenagotik ere. Enpresa bat ez da konkurtsoan sartzen hilabeteko grebarengatik, sartu da dirurik ez duelako alde aurreko finantza-egoera txarra dela eta.

Eta bai, ERE etenda geratuko litzateke, baina enpresaren borondatez. Eten egingo zen, ezin zutelako hasieratik ordaindu. Agintzen zituzten kalte-ordainak existitzen ez zen

finantzaketaren araberakoak ziren. Ez zen berme bat, bete ezin zuten promesa bat zen. Enplegu-erregulazioko espedienteak ez da desagertu. Lehiaketara eramane da. Eta hor saia daitezke berrir, berme gutxiagorekin eta presio handiagorekin. Horregatik jarraitzen du gatazkak.

Baina hau ez da edozein lehiaketa. SEPIren diru publikoa dago atzean. Horrek esan nahi du enpresa salbatzeko tarte dagoela. Eta diru publikoa badago, enplegua eta industria-jarduera egon behar dira.

Orain ez du enpresak bakarrik erabakitzen. Hemen eragile gehiago sartzen dira: SEPI, bankuak (BBVA), konkurtso-administrazioa eta gobernuak. Horregatik, orain inoiz baino presio handiagoa behar da.

Izan ere, orain erabakitzen dena oso argia da: enpresa plantillaren kontura salbatzen den edo konponbide justu bat izatera behartzen den.

Fase berri batean sartuko gara. Eta fase honetan inoiz baino antolatuago, elkartuago eta irmoago egon behar da.

Fase berri honetan espero dugu orain arte zuzendaritzak blokeatu duen elkarrizketarako eta negoziatorako aukera izatea.

Orain arte dena inposaketa izan da. Orain beste agertoki bat ireki da, eta benetan hitz egiteko balio izatea espero dugu, gardentasunez eta informazio guztia mahai gainean jarrita.

Gure aldetik, argi utzi nahi dugu beti egon garela negoziatzeko prest. Baina benetan negoziatu, gardentasunez negoziatu, xantiarik gabe negoziatu, presiorik gabe negoziatu.

Informazio guztia mahai gainean jarrita eta langileen benetako parte-hartzearekin negoziatzea.

Hori da lehen egunetik eskatu duguna eta hori da gaur ere eskatzen duguna.

Bihar bilera bat dugu enpresak deituta, eta bertaratuko gara. Entzun dezagun.

Eta behingoz egia esatea espero dugu.

Galdetzen jarraituko dugu, eta inork ez du erantzun nahi izan, zer gertatzen den zorraren birfinantzaketarekin, zer elkarrizketa dauden balizko inbertitzaileekin, zer rol jokatzen ari diren hartzekodunak eta zein den mahai gainean dagoen benetako egoera industrial.

Langileek jakiteko eskubidea dutelako. Eta erakundeen erantzukizuna ere azpimarratu nahi dugu. Orain arte ez du zeregin handirik izan. Erantzukizunez, elkarrizketaz eta parte-hartzeaz asko hitz egin dute, baina oso gutxi exijitu diote enpresako zuzendaritzari.

Ez dira oso gardenak izan, langileen etorkizunari zuzenean eragiten dioten mugimenduak eta elkarrizketak ezkutatu dituzte, eta gehiago arduratu dira kontakizuna kudeatzeaz benetako elkarrizketa bermatzeaz baino.

Ikusiko dugu zein paper duten hemendik aurrera. Hemen ere erantzukizunak dituztelako. Bereziki, Tubos Reunidosen amaitu diren diru publikoko milioika euroen ondoren, horrek egonkortasuna, enplegua eta bideragarritasuna bermatzeko balio izan gabe.

Eta hilaren 7rako deitutako batzarrari dagokionez, argi hitz egin nahi dugu. Arazoa ez da batzarrak egitea edo ez egitea, baizik eta proposamenak edo konponbideak egiteko egitea, ez oinarrizko eskubideak kentzeko.

Eszenatoki berri batean sartu ginen, eta argi dago ez gaudela atzoko puntu berean. Biharko bileraren zain egongo gara, enpresak zer planteatzen duen entzun eta egoera berria arduraz aztertuko dugu.

Baina zerbait argi ere esaten dugu, fokua ezin da berriro txantiloian jarri. Nahikoa da borrokan ari direnak aipatzea.

Orain galderak zuzendaritzari eta erakundeei zuzendu behar zaizkie.

Zerk huts egin du?, Zer egin da denbora horrekin guztiarekin?, Zer egin da baliabide publikoekin?, Zer plan duzue orain?, Onartuko duzue zuen planaren eta kudeaketaren porrota?

Plantilla egin behar duena egiten ari da, bere burua defendatzen. Beste batzuei dagokie azalpenak ematea.

Eta komitetik argi eta garbi esaten dugu, ez dugu norabidea galduko. Fokua behar duen lekuan jartzen jarraituko dugu. Gardentasuna eskatzean, erantzukizunak eskatzean eta Aiaraldeko enplegua, jarduera industrial eta etorkizuna defendatzean.

Izan ere, prozesu honetan argi geratu da plantilla ez dela inoiz arazoa izan. Eta gaur inoiz baino argiago geratzen da "